

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Ministère public ja Ministre des Finances du Royaume de Belgique

Vastaajat: QC ja Comida paralela 12

Tuomiolauselma

Valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/EY kumoamisesta 16.12.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/118/EY 38 artiklaa, luettuna yhdessä mainitun direktiivin 8 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, ettei se ole esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle, josta on kyse pääasiassa ja jonka mukaan tilanteessa, jossa jäsenvaltion alueelle on tuotu sääntöjenvastaisesti valmisteveron alaisia tavaroita, jotka on jo luovutettu kulutukseen toisessa jäsenvaltiossa, oikeushenkilöä, joka on yksityisoikeudellisesti vastuunalainen johtajansa tekemistä rikosoikeudellisista rikkomuksista, pidetään yhteisvastuullisena valmisteverovelallisena.

(¹) EUVL C 427, 26.11.2018.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kymmenes jaosto) 17.10.2019 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Naczelny Sąd Administracyjny – Puola) – Unitel sp. z o.o. v. Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(asia C-653/18) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö – Verotus – Arvonlisävero – Direktiivi 2006/112/EY – 146 artikla – Maastaviennin vapautukset – Tavaroiden luovutuksen käsite – 131 artikla – Jäsenvaltioiden vahvistamat edellytykset – Suhteellisuusperiaate – Verotuksen neutraalisuuden periaate – Näyttö – Petos – Jäsenvaltion käytäntö evätä oikeus verovapautukseen, kun maastavietyjen tavaroiden hankkijaa ei ole tunnistettu)

(2019/C 423/21)

Oikeudenkäyntikieli: puola

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Naczelny Sąd Administracyjny

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Unitel sp. z o.o.

Vastapuoli: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Tuomiolauselma

- 1) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 146 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa ja 131 artiklaa sekä verotuksen neutraalisuuden periaatetta ja suhteellisuusperiaatetta on tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle käytännölle, jossa lähdetään aina siitä, ettei ensiksi mainitussa säännöksessä tarkoitettua tavaroiden luovutusta tapahdu, ja jonka mukaan arvonlisäverovapautus evätään tämän johdosta, kun kyseessä olevat tavarat on viety Euroopan unionin ulkopuolelle ja kun veroviranomaiset ovat tavaroiden viennin jälkeen todenneet, ettei näitä tavaroita hankkinut verovelvollisen laatimassa laskussa mainittu henkilö vaan muu yritys, jota ei ole tunnistettu. Tällaisessa tilanteessa kyseisen direktiivin 146 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetty arvonlisäverovapautus on evättävä, jos tosiasiallisen hankkijan tunnistamatta jääminen estää näytön esittämisen siitä, että kyseessä oleva liiketoimi on kyseisessä säännöksessä tarkoitettu tavaroiden luovutus, tai jos on todettu, että kyseinen verovelvollinen tiesi tai sen olisi pitänyt tietää, että kyseinen liiketoimi oli osa yhteisen arvonlisäverojärjestelmän vahingoksi toteutettua petosta.

- 2) Direktiiviä 2006/112 on tulkittava siten, että kun kyseisen direktiivin 146 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetty arvonlisäverovapautus evätään tällaisissa olosuhteissa, kyseessä olevaa liiketoimea ei ole katsottava verolliseksi liiketoimeksi eikä sen näin ollen katsota oikeuttavan ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähennykseen.

(¹) EUVL C 44, 4.2.2019.

Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 9.10.2019 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Kammergericht Berlin – Saksa) – Eurooppalaisen pidätysmääräyksen täytäntöönpano, jonka kohteena on NJ

(asia C-489/19 PPU) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö – Kiireellinen ennakkoratkaisumenettely – Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö rikosasioissa – Eurooppalainen pidätysmääräys – Puitepäätös 2002/584/YOS – 1 artiklan 1 kohta – Eurooppalaisen pidätysmääräyksen käsite – Pätevyyden edellytyksenä olevat vähimmäisvaatimukset – 6 artiklan 1 kohta – Pidätysmääräyksen antaneen oikeusviranomaisen käsite – Jäsenvaltion syyttäjäviranomaisen antama eurooppalainen pidätysmääräys – Asema – Alistussuhde täytäntöönpanovaltaa käyttävään elimeen – Oikeusministeriön käskyvalta yksittäisissä tapauksissa – Tuomioistuimen antama hyväksyntä ennen eurooppalaisen pidätysmääräyksen toimittamista)

(2019/C 423/22)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Kammergericht Berlin

Pääasian asianosainen

NJ

Muu osapuoli: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Tuomiolauselma

Eurooppalaisesta pidätysmääräyksestä ja jäsenvaltioiden välisistä luovuttamismenettelyistä 13.6.2002 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 2002/584/YOS, sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.2009 tehdyllä neuvoston puitepäätöksellä 2009/299/YOS, 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua käsitettä ”eurooppalainen pidätysmääräys” on tulkittava siten, että sen alaan kuuluvat jäsenvaltion syyttäviranomaisten antamat eurooppalaiset pidätysmääräykset, vaikka niiden osalta on vaara siitä, että oikeusministeriön kaltainen täytäntöönpanovaltaa käyttävä elin kohdistaa pidätysmääräysten antamisen yhteydessä syyttäviranomaisiin suoraan tai välillisesti määräyksiä tai käskyjä tietyssä yksittäistapauksessa, edellyttäen, että ennen kuin syyttäviranomaiset voivat toimittaa pidätysmääräyksen, tuomioistuimen, joka valvoo riippumattomasti ja puolueettomasti pidätysmääräysten antamisedellytyksiä ja niiden oikeasuhteisuutta ja jolla on käytettävissään koko esitutkintapöytäkirja, johon täytäntöönpanovaltaa käyttävä elin on liittänyt mahdolliset määräykset tai käskyt tietyssä yksittäistapauksessa, on välttämättä hyväksyttävä nämä pidätysmääräykset, jolloin se siis tekee itsenäisen päätöksen antaa pidätysmääräyksille niiden lopullisen muodon.

(¹) EUVL C 280, 19.8.2019.